

Marker. Græsset paa Havedigerne og især Præstegaardens høje Tjørnehegn ud mod Vejen saa' ud, som om det var hvidtet; i det lille stensatte Gadekær laa Vandfladen overtrukket med en olieagtig Hinde af Fedt og Støv, der under Solens Straaler spillede i alle Regnbuens Farver. Inde i en af Portene stod en Mand og pudsede Seletøj; ved Gavlen af en anden Gaard var en fløjtende Karl i Færd med at banke og børste sine Helligdagsklæder. Rundt om sporedes Søndagens festlige Travlhed.

Købmand Villing lod sig imidlertid ikke skuffe af denne tilsyneladende Sorgløshed. I hans Kartoffelansigt med de smaa, smørgule Bakkenbarter, hvilede et spændt og uroligt Udtryk; de strittende Fingre trommede sørgmodige Melodier paa hans Vest, og han sendte ofte et bekymringsfuldt Øjekast op til Præstegaarden, hvis røde Tegltage lyste majestætisk mellem Parkens høje Trækroner.

Vidste han bare, hvad der i Dag vilde ske! Han gav gerne hundrede Kroner til de fattige, dersom han kunde faa Lov til at kigge blot et halvt Sekund ind i „Fremtidens dunkle Kaos“ — som Villing i Tankerne udtrykte sig, fordi han havde en Svaghed for højtidelige Talemaader. At det virkelig var Provst Tønnesens Hensigt nu at